

Հովհաննես Թումանյան

Վերջին տագնապը

Վեր է կացել հին վիշապը մոր թափով,
Վեր է կացել վերջին մոլի տագնապով,
Արյունըռուշտ, ոճիրներով ահավոր
Մահ է շընշում լեռներն ի վեր ալևոր:

Ու նրա դեմ ելած անգուսպ, անսահման,
Հորձանք տալով ամեն կողմից՝ հայության
Հին հին հույսերն ու հուզմունքը դարավոր
Ծառս են լինում լեռներն ի վեր ալևոր:

Ծառս են լինում քաջ խմբերով անձնվեր,

Ծառս են լինում տանջվողներով կիսամեռ,
Ծառս են լինում անընկճելի ու արի
Մինչև ճերմակ գլուխները լեռների:

Ու լեռները պառավ մոր պես վերստին
Արնոտում են գլուխները իրենց հին,

Միշտ խորհելով ամպերի տակ սևակնած,
Որ հենց իրենց հառաչանքն են կուտակված:

Ու ամպերում, բարձր ուսից Մասիսի
Սլանում է մեծ արծիվը հյուսիսի
Շիտակ դեպի բարձունքները հայկական

Իր հետևից հայի բախտն ու ապագան:

1914
